

şule alkış

hare

DESTEK YAYINLARI: 1157

EDEBİYAT: 361

SULE ALKIŞ / HARE

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Aslı Bahşi

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2019 (2.000 aDET)

3. Baskı: Kasım 2019

4. Baskı: Şubat 2020

5. Baskı: Ağustos 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-685-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 40200

Maltepe Mahallesi

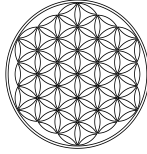
Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

şule alkış

hare

*“Hayalet. Adı
üstünde işte:
Hayal et. Senin
hayalinde
gördüğün
korkunç olabilir,
bence o yüzden
hayaletlerden
korkuyorsun.
Ama benim
hayal ettiğim,
mesela bir
kelebek.
O yüzden
hayaletlerden
korkmuyorum.”*

lurka

*“Zor oldu, öleceğini sandığın an sen
yeniden doğdun...
Asıl kahramanlar masaya elini değil
yüreğini koyarak yol alanlardı.”*

“Mesela şimdi senin kalbini çizeceğim. Beni duymam için kulaklar, ıhlamur kokusunu hissetmem için burun, nasıl biri olduğumu ve hayallerimi görmem için gözler ve bir de benimle konuşabilmem için minicik bir ağız. Oh... Mis gibi oldun. Şimdi masanın altından ikimiz el ele tutuşup çıkacağız, hazır mısınız? Benim de sana anlatacağım çok şey var ama önce sen anlat.”

Kanadından lurka rengini akıtarak canlanıverdi Lû. Çizildiği kâğıttan, loş oda birden apaydınlık göründü kıza. Alnından ve boğazından yavaş yavaş girdi ışık. Böylece emdi karanlığını kızın, aldı kaygılarını, yalnızlığını. Işıl ışıl etrafa yayılan ışığın da sarıldı dostuna kız. Kız sarıldıkça karanlık silindi, korku silindi. Lurka'nın renkleri sarmaladı ıhlamur kokulu odayı. Kız sarıldıkça yüreği ısındı, küçücük burnu sızladı. Sildi gözyaşlarını kızın, gözlerinin içine baktı. Çünkü gözler, insana ulaşmanın tek anahtarıydı.

“Sen güçlü bir kızsın ve unutma, yalnız değilsin. Yaşamın sana verdiği bu renkler, bu sorumluluk, bu can, senin var oluşunla birlikte Dünya’ya filizlendi. Sen güzel sevdikçe güzellikler açacak avuçlarında. Sen güzellikle açınca avuçlarını, güzel du-alar saracak perçemlerini. Sevmeyi hiçbir zaman unutma. Sevmek yaşamın asıl kaynağı. Sevdikçe çoğalacak hayat. Sevdikçe demetlenecek bilgelik. Sevdikçe renklere bürünecek omurgan ve insanlar sevdikçe dünya güzelleşecek. Gönlünü ferah tut küçüğüm. Ferah tut ki, zihninin yaydığı ışık bedenlere işlesin, genlere işlesin. Herkesin enerjisiyle bütün oluşur. Bütün ise sevgiyle...” dedi Lurka.

Hare’ye dönmeden son kez daha kanatlarından ışık püskürttü usulca, sihirce ve tüm sevgisiyle. Bir minicik beden daha karanlıktan korundu böylece. Sonra yol aldı Lû. Diğer gönülden sevenlere yardım çırpabilmek için.

İşte bu, o ışık varlıkların, Hare gezegeninin sahipleri Lû’ların hikâyesi... Bizim bildiğimiz yedi renkli renk tayfından başka bir tayf daha var Lû’ların auralarından bize. Bu öyle bir tayf, öyle bir enerji ki, onların bulunduğu gezegeni ne teleskop görebilir ne de Dünya’daki gözler. Aslında yanından birçok kere uzay mekiği de geçti, teleskopun kadrajı da. İletişimin ve görüşünün mümkün olduğu tek yol, masum kalan kalplerin varlığı. Çünkü beş duyu organının ötesinde hissedilir bu gezegen. Bir çocuğun çizdiği bir resimden çıkagelirler bazen, bazen çaresizliğinin ortasında beliriverir senin hayal sandığın gerçek ışıktaki. İspatı mı? Ne yazık ki yok! Siz gönülden görebiliyor musunuz, başka nasıl ispatlayabilirim ki?...

Çok eski zamanlarda, zaman denilen boyut henüz var olmak üzereyken, büyük patlama ile sevgi bulutunu oluşturduğunda O, kâinatın varlığına ruhundan üfledi. Can verdiği nefesiyle sevgiye dönüştürdü bu uçsuz bucaksız evreni. Gezegenler oluştu, yıldızlar oluştu, güneşler oluştu. Her birini, patlamanın alanında, uzay dediğimiz büyük bir örtü üzerine serdi. Mükemmel bir matematikle evreni var etti. Kâinatın birçok bölgesine yaşamlar serpti. Hare gezegeni de, bu evrenin yaşam kaynaklarından biriydi. Dünya'nın ikinci uydusu, Ay'ın komşusuydu. Tümüyle ışıklardan, ışıkların yaydığı renk bulutlarından oluşuyordu. Yaşayan her canlının gezegeninde, Hare gibi uyduları da vardı. Hepsi milyonlarca ışık yılı uzaklıkta olan bu gezegenler, Hare'lerdeki Lû'ların kanatlarında, büyük patlamanın yaydığı sevgiyi bedenlere taşıyordu. O, yarattığı her canlının kalbine Hare'nin renklerini de serpmişti. Hare, büyük patlamanın Sevgi'siydi.

Bu, gözün göremediği renk tayfının birinci rengi LURKA, Dünya'daki kırmızı renge denkti. İkinci renk ERKAN ise turuncu renge denk. Üçüncü renk YAKIB, sarı renge denk. Dördüncü renk AKANA, yeşil renge denk. Beşinci renk ZUHR, mavi renge denk. Altıncı renk NARKA, mor renge denk. Yedinci renk İLGE, beyaz renge denk. Siyahın ise karşıtı yoktu. Zaten siyah ve karanlık Hare'de yoktu... Siyah renkleri yutar, siyah kara delikleri oluşturur, siyah renkleri emmek için çabalar dururdu. Oysa Hare, ışıklardan ve ışıkların yaydığı renk demetlerinden oluşmuş bir uyduydı. Her Lû, renginin adını taşır; sevgiyle, ışıkla, renkle yol alırdı. İşte öyle bir sevgiyle yaratılıyorsa insan,

insanın kalbinde de Hare'nin renkleri olmalıydı. Göremiyorduk çünkü gözlerimiz bu renkleri görecektik kadar gelişmiş değildi. Onları sadece hissedebiliyorduk. Hislerini kaybetmemiş her insan, ışık varlıkları işte bu yüzden hissedebiliyordu.

“İsmim Lurka. Gezegeninizdeki kırmızı renge misal geliyorum ben. Kanadımdan lurka rengini akıtıyorum. Fizik bedenini şifalandırmak için buradayım. Ne zaman ki ümidini kaybedersen, sana tekrar lurka akıtıyorum. Sıcaklığa, konfora, mutluluğa her ihtiyaç duyulduğunda, kimi zaman yetim bir çocuğun annesi oluyorum, kimi zaman da savaşların göbeğinde iken bile neşe içinde çamurla oynamayı başarabilen çocukların koruyucu askeri. Akıttıkça kanatlarımdan renklerimi, kırmızıyı şifalandırıyorum.”

“Peki o halde neden bu kadar çaresiz hissediyorum Lurka? Çabalamaktan yoruldukça gücümü kaybediyorum. Kendimi korumak için gözyaşlarımdan başka silahım yok.”

“Kadere inanmak başkadır, kaderci olmak başka. İnsan, en iyi çaresizken öğrenir. O yüzden de bazen kaybolmuşçasına koşmaya ihtiyacın vardır. Annenin karnından doğarken bile çaban vardı ve o yoldan geçmekten başka çaren yoktu. Zor oldu, öleceğini sandığın an sen, yeniden doğdun...”

“İyi ama benim canım acıyor böyle zamanlarda. Sanki daha kolay yolu olamaz mıydı öğrenmenin? Yolu bilmekle yolu bulmak birbirinden farklı. Belki cesareti öğrenmemin de, koşmam gereken yolu bulmamın da başka bir yolu vardır?”

“Cesareti öğrenmek istiyorsan, cesur kimselerin dolaştığı yerlerde dolaş ki onların adımladığı topraklar, kurak çöllerde görülür. Gücüne inandıkça, yürüdükçe, çabaladıkça adımların güçlenir. O çöller ki bazen bir kum fırtınası deler topuklarını, bazen kumun üzerinde yanan güneş. Tüm bu acılardan sonra hissetmediğini sandığın ayaklarından bir gün o adımlar o kadar belirir ki, koca çölün ortasında her attığın adımdan bir kuyu oluşur. Her kuyudan da su; kimisi tatlı, kimisi tuzlu. İnsanlar o suyun seraptan ibaret olduğunu düşündüğü müddetçe, o suyu fışkırtıp da kana kana içemez. O fırsat çölünde ilerlemedikçe tohumu gökleri delen bir ağaç olacakken, kurur gider de kuma kumdaş olur. Cesareti çabayla birleştirtirsen biri sana kuyu olurken, diğeri de o kuyuda su. O yüzden sen, ayağını cesaret edenlerin adımlarındaki kumda gezdir.

İnsan bilmediği şeyden korkar çünkü belirsizliktir korkutan. Kendini bilirsən, korkmana da gerek yoktur çünkü ne yapacağını da bilirsin. İnsanlar neden ölümden korkar bilir misin? Çünkü öldükten sonra size ne olacağını bilmezsiniz. Kendinin yalnızca bir bedenden ibaret olduğunu sanırsan, bedeninin toprak altında çürüyecek olması seni korkutur. Ama asıl bedeninin ruhun olduğunu bilirsən, o zaman ölümden korkmazsın.

Yaşam nasıl sana armağansa, ölüm de öyledir. O'ndan üflenerek geldin ve son nefesinle O'na ulaşacaksın. Varman gereken tekâmüle ermek için eşiklerden zıplamayı öğrenmen gerek ve her acı bir zıplayış, bir dönüşüm, bir uyanıştır. Korkunu dönüştürmezsen, içselleştirirsin. O zaman da bizi artık göremezsin. Eşikler sancılıdır; yapamam der, kıvranırsın. Oysa o eşik ki ana rahminden doğmaya hazır bir bebek gibidir: O sancı seni dönüştürmek için doğan bir bebektir.”

Ve lurkasını akıta akıta odayı süsledi Lurka. Küçük kızın önce kirpiklerine değdi renkler, sonra gözbebeklerine. Gözbebekleri süzdü renkleri, emdi iyice ve kalbine nakşetti; renklerle birlikte cesareti, mutluluğu, bilgeliği de. Güven kundağına sarılmış bir bebek gibi, kalemi kâğıdı bırakıp yerine usulca, uykusunda huzurun derinlerine doğdu.

Hare gezegeninden coşan bir kanat sesiydi içine işleyen cesaret. Kırmızının tüm albenisini serptikçe çocuğa, çocuk ayaklarını her çöle vurduğunda kuyular açılmaya, açılan kuyulardan sular oluşmaya, hayatın can damarına bir damla da kendisinden bırakmaya niyet etti. Korkuyu emdikçe ışıklar, kara deliklere galip gelecekti yüreği. “Sevmekten vazgeçme” demişti Lurka. Çünkü insanın asıl amacı, sevmeyi unutmamaktı. Yol, kimi zaman boyunu aşan tümsekleri aşmaktan geçiyordu, kimi zaman ayağına takılan taşlarla yuvarlanmaktan, kimi zaman çukurları atlamaktan. Bir üf kuvvetiyle gelip de ayrı düştüğümüz o andan beri, ayrıldığımız sevgiliyi aramaktı aslında hayat. Aradığını ararken kaybolmadan; hedefini şaşmadan, yüreğine

kara deliğin ışığı bile emen gücüne kılıçlar savurmaktan geçiyordu. Kolay olur muydu hiç? Sınavdı bunun adı. Kılıç kullanmak, savaşı yüreğinde kazanmak lazımdı. Korkuyla değil, sevgiyle severek; umutla, güvenle, huzurla, hiç şüphesizce, özündeki sesi duyarak ve içinde konuşan kalabalıklarda karanlığın değil, Lurka'nın sesini duyarak yol almaktı... Bu savaş sözle değil, nefesle; her nefeste gösterdiği cesaretle kazanılırdı. Asıl kahramanlar masaya elini değil, yüreğini koyarak yol alanlardı.

Zaman boyutuna göre binlerce yıl önce Hare'den Dünya'ya inmek için 7 Lû görevlendirildi. İnsan bedeninin hayatta kalabilmesi için gerekli olan her şey elbette ki Dünya'da vardı. Beden, Dünya ile uyumluydu çünkü. Fakat ruhlarımızın beslenmesi için ise Hare gezegeni ve gezegenin Lû'larına ihtiyacımız vardı. İnsanın ruhen hissettiği fakat varlığından haberdar olamadığı Hare, kendi karanlığıyla tanışanların mücadelelerine doğan bir ışık gezegeniydi. Sevginin besiniyle her daim beslenilsin diye indirildiler kanatlarından Hare'nin renklerini akıtanlar.

Ve bir gün, bir sır yaşandı Dünya'da. İnsanlık yolunun ilk zamanlarında aramıza serpiştirildiler; bir bedene ihtiyaç duymadan, ışık halleriyle. Alındaki nur gibi ortadaydı bedenleri. Onlar silahsız, savaşırsız bir gezegenden gelmişlerdi ve insanlarla Lû'lar barış içindeydi. Onlar telepati kurabiliyor, enerjisiyle şifa verebiliyor, kendi aurlarını cömertçe paylaşıyordu. Her bebek

onların diliyle öğreniyordu sözlü iletişimi. Onların dili dilin en basit haliydi, bebek kadar saf ve sade.

İnsan korkuyu öğrendikçe silah da edildi. Artık sevgiye korku, renklere ise karanlık bulaşmıştı. Silahsız ve sevgi diliyle konuşan bir medeniyetin bu topraklarda artık saklanmaktan başka çaresi kalmamıştı. Bundan sonra Lû'lar yalnızca sevgiydi ve ancak hissedilebilirdi. O günden sonra kimse bilmedi onların aslında birer ışık varlık olduklarını çünkü gizlenmeyi ve bedenlenmeyi seçmişlerdi. Onlar da bir anadan doğdu. Bir babanın kızı ya da oğlu, bir ananın evladı olarak aramızda varlıklarını sürdürdüler. Onlar da bizim gibi rahimde bedenleşti. Bizim gibi sevdiler, âşık oldular, belki öldürüldüler, belki de liderlik ettiler. Kimi defa anne, kimi defa baba oldular. Ama onlar en çok anne olmayı sevdi. Çünkü yaşamın kaynağı gördükleri kadına sonsuz hürmet duyan anaerkil bir kültürden geliyorlardı ve saf sevgilerini akıttıkları en temiz kaynak çocukları oldu. Onlar insan doğurdukça, onların mayalarından gelen bedenleşmiş ruhlar, özlerini daha iyi anladılar. Onlara sevgi ve bilgelik akıttıkça çoğaldı ışık varlıklar. Çocukları da bir Lû'nun yavrusu olduğunu bilmeden bilgelige, sevgiye adadılar kendilerini. Böylelikle binlerce yıldır aramızda bizimle birlikte çoğaldılar, bizden oldular. Bedenden sonra "Sende ne var?" dediğimiz insanlardı Lû'lar. Bu kalıtsal özellik bir gün bir şekilde, yolunu kaybetmiş insanlığa ışık olmak için vardı.

İşte bize yardım olarak Hare gezegeninin Lû'larını bir de böyle serdi dünyamıza O. O halde, onların insan evlatlarının bize sundukları sevgiyle, galip geleceğimiz bir kara delikten

nasıl kurtulacağımızın bir reçetesidir bu öykü. Korkuya yenik düşmeden önce, küçük kıyamet, bir tufan yaşanmadan, hasat zamanından önce, ılık insanların çağıdır. Bir hayalin gerçeğidir. Küçük bir kızın, hayal sandığı bir gerçeğin öyküsüdür. Hare'den gelenlerin ve onlardan doğanların bile kim olduklarını düşünmekten ziyade, onların yanımızda oluş haritasının yayılışıdır. Acaba kim bunlar, hâlâ mı aramızdalar diye düşünme hiç boşuna. Çünkü yüreğini açan herkes onları görebilir, sen yeter ki Lurka'nın sesine kulak vermeyi bil... Daha da doğrusu, zaten bildiğin bu ilmi, tekrar hatırla...

erkan

*“Fedakâr olmakla iyi olmak arasındaki
o ince çizgiyi iyi anla. Çünkü iyi olmak
bir gereklilik iken, fedakâr olmak ise
yalnızca kendini ezmektir.”*

Şimdi geçmişi düşünürken, sanki tüm bunları yaşayan ben değilmişim gibi hissediyorum. Bu, neden olabilir? Beynim silmek istediği için mi yoksa artık kabullendiğim için mi? Oysa oralarda, derinlerde bir yerde yaralı bir kız çocuğu vardı; kendini terk edilmiş, güvensiz, yapayalnız ve korkak hisseden. Orada, yumruklarını sıkmış da gölgesine bakarken, “Ben çocuklarıma asla böyle davranmayacağım” diye kendine söz veren beş yaşında bir kız çocuğu vardı. Alkolün etkisiyle iyice kontrolünü kaybetmiş babanın yanında, annesinin korku dolu sesiyle karışık ağlayan yüzünü seyrederken arabanın içinde, “Çocuklar camdan polise imdat diye bağırın!” diyen çaresiz bir annenin yanında duran, korkan bir kız çocuğu... Şimdi neden o kız çocuğu ben değilmişim gibi sanki, sanki bir başka çocuktan bahsediyormuşçasına garip, bana ait değilmiş gibi duran bu geçmiş kime ait? Ya beynim artık siliyor tüm hafızamı ya da öyle bir kabullenmişim ki, küllerimden doğuyorum artık. Doğurdukça